

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Łowiczu (1) zasądził od Ł. K. na rzecz (...) SA z siedzibą w W. kwotę 2083,68zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1317zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, (2) przyznał kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu adw. B. J. wynagrodzenie w kwocie 600zł i nakazał je wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda.

Apelację od powyższego wyroku złożył kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego i zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1. zarzucając powyższemu wyrokowi:

- naruszenie prawa materialnego – art. 5 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie.

Skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 1. i oddalenie powództwa oraz przyznanie na rzecz kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wynagrodzenia za postępowanie przed sądem II instancji;

ewentualnie skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łowiczu pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu kuratora za postępowanie w instancji odwoławczej.

Odpowiedź na apelację złożył powód, który wnosił o oddalenie apelacji jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w obu instancjach.

Sąd Okręgowy ważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu Rejonowego stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Zarzut naruszenia art. 5 k.c. nie może odnieść zamierzonego skutku, bowiem Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny całokształtu okoliczności sprawy i prawidłowo uznał, że żądanie zwrotu przez powoda pożyczki nie może być uznane za czynienie przez powoda ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa lub zasadami współżycia społecznego. Ciężar dowodu w zakresie pozwalającym na zakwalifikowanie określonego zachowania się jako nadużycia prawa obciąża tego, kto zarzuca drugiemu naruszenie zasad współżycia społecznego. Skarżący w żaden sposób nie wykazał, że powód dochodząc należności z pożyczki naruszył zasady współżycia społecznego. Nawet nie jest znana obecna sytuacja życiowa pozwanego i Sąd nie może opierać się na przypuszczeniach, że pozwany zaprzestał spłaty pożyczki z uwagi na pogorszenie jego sytuacji finansowej. Ponadto samo pogorszenie sytuacji finansowej strony nie jest wystarczającym powodem do uznania, że powód żądając zwrotu pożyczki nadużywa swojego prawa. Zarzut nadużycia prawa podmiotowego odnosi się do sposobu wykonywania tego prawa. Z natury rzeczy należy więc przede wszystkim ocenić zachowanie się uprawnionego. Należy podnieść, że domaganie się należnego świadczenia przez wierzyciela z tytułu wykonania ważnie zawartej umowy nie może być uważane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego tylko dlatego, że żąda on zwrotu pożyczki. Ujemne zaś następstwa niestaranego działania strony, wobec której uprawniony wykonuje swoje prawo, nie mogą być usuwane przez zastosowanie art. 5 k.c. (wyr. SN z 24.4.1997 r., II CKN 118/97, OSP 1998, Nr 1, poz. 3 z glosą apr. A. S.).

Mając na względzie powyższe okoliczności stwierdzić należy, że postawione w apelacji zarzuty nie znajdują uzasadnionych podstaw, zaś rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest w całości prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach prawa.

W tej sytuacji apelacja podlegała oddaleniu jako niezasadna na podstawie art.385 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez powoda w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość w kwocie 600 zł ustalono na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 10, ust. 1, pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). O wynagrodzeniu kuratora orzeczono w punkcie 3 wyroku stosownie do § 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 1476).